

SÀN GỖ HÓT NHƯ CHIM HỌA MI

Đỗ Tùng dịch - 20/6/2020

Chương 10

Đó là buổi chiều vào ngày thứ ba kể từ khi nàng đến Inuyama. Khi chiếc kiệu lắc lư đưa nàng vào tòa lâu đài, tinh thần Kaede càng lúc càng sụt giảm. Kaede cảm thấy bị áp chế và khủng khiếp ở Inuyama còn hơn cả ở Noguchi. Đàn bà trong lâu đài này có vẻ khuất phục và buồn bã, vẫn còn chịu tang chế phu nhân của họ, là vợ của Iida, qua đời vào đầu mùa hè năm nay. Kaede chỉ thấy chủ nhân của họ trong thoáng chốc, nhưng cảm nhận sự hiện diện của ông ta ở khắp nơi. Hình bóng Iida như bao trùm cả tòa lâu đài, mọi người hoạt động trong lo sợ về tâm trạng và sự cuồng nộ của chủ nhân. Không ai dám nói lớn. Những người hầu đón chào và chúc mừng nàng với lời thì thầm mệt mỏi và những đôi mắt trống rỗng. Họ sửa soạn áo cưới cho nàng với vẻ thờ ơ. Kaede cảm thấy như số mạng đến gần.

Phu nhân Maruyama, sau phút vui mừng được gặp lại con gái, cảm thấy nặng trĩu và căng thẳng. Đã mấy lần phu nhân muốn thổ lộ bí mật với Kaede, nhưng họ hiếm khi gặp với nhau lâu. Kaede cố nhớ lại tất cả những gì xảy ra trong cuộc hành trình vừa qua, tìm cách giải thích ý nghĩa những bí ẩn đang diễn ra chung quanh nàng, nhưng rốt cuộc chỉ nhận ra một điều là nàng không biết gì hết. Sự việc không đơn giản như bề ngoài, và nàng không thể tin tưởng vào ai hết - ngay cả với Shizuka, mặc dù những gì cô ta đã nói với nàng. Vì gia đình nàng phải cần rằng tiến hành hôn lễ với ngài Otori: không có lý do gì khiến nàng nghi ngờ rằng hôn lễ có thể không được tiến hành như đã dự trù, mặc dù nàng không tin vào một xếp đặt như thế. Sự thể xa vời như mặt trăng trên kia. Nhưng nếu nàng không làm đám cưới - hay thêm một người đàn ông nữa chết vì nàng - thì sẽ không có lối thoát nào khác hơn là cái chết của chính nàng.

Nàng cố giữ can đảm đối diện với thực tế, nhưng nàng không thể tự đánh lừa mình: Nàng chỉ là một cô bé mười lăm tuổi, nàng không muốn chết, nàng muốn sống và được ở bên cạnh Takeo.

Một ngày nóng ngạt đang dần dần kết thúc, mặt trời như quả cầu nước chiếu một màu đỏ ghê rợn lên thị trấn. Kaede mệt mỏi và bất an,

mong được cởi bỏ những lớp áo đang khoác trên người, mong mỗi bóng đêm mát mẻ tối tăm, nhưng đồng thời kinh sợ ngày mai đang đến, và ngày kế tiếp.

"Có phải các ngài Otori đã đến lâu đài hôm nay không?" Kaede hỏi, cố gắng giữ vẻ thản nhiên.

"Vâng. Ngài Iida tiếp đón họ." Shizuka ngập ngừng. Kaede cảm nhận Shizuka đang nhìn nàng với vẻ trắc ẩn. Shizuka nói nhỏ, "Tiểu thư..." và ngừng không nói tiếp.

"Cái gì vậy?"

Shizuka hào hứng nói về áo quần cưới khi hai ả hầu đi ngang ngoài cửa, bước chân chúng làm sàn gỗ hót lên. Khi tiếng chân đã khuất xa, Kaede hỏi "Hồi nãy người định nói gì?"

"Tiểu thư nhớ là tôi đã có lần nói với tiểu thư rằng có thể giết người với một cây kim? Tôi sẽ chỉ cho tiểu thư. Sẽ có lúc cần đến, không biết được."

Shizuka lấy trong người ra một cây kim, trông giống như một cây kim thường thấy, nhưng khi Kaede cầm lên tay thì thấy nặng và vững hơn một cây kim thường, như một vũ khí tí hon. Shizuka biểu diễn cách đâm kim vào mắt và cổ địch thủ.

"Tiểu thư có thể dấu nó vào trong tay áo, nhưng cẩn thận đừng để nó đâm vào người."

Kaede hơi rùng mình, nửa sợ hãi, nửa thấy hấp dẫn. "Tôi không biết là mình có thể làm được chuyện đó không."

"Tiểu thư đã từng đâm chết một người trong cơn giận dữ," Shizuka trả lời.

"Người biết chuyện đó à?"

"Arai đã kể tôi nghe. Trong cơn giận hay sợ hãi con người có thể làm những chuyện không ngờ. Hãy giữ con dao luôn luôn bên người cô nương. Ước chi chúng ta có kiếm, nhưng kiếm thì khó che dấu. Tốt nhất khi phải đánh nhau là tìm cách giết một người thật nhanh và cướp lấy kiếm của hắn ta."

"Chuyện gì sẽ xảy ra?" Kaede thì thào hỏi.

"Ước chi tôi có thể nói hết mọi chuyện với tiểu thư, nhưng điều đó sẽ gây nguy hiểm. Tôi chỉ mong tiểu thư chuẩn bị."

Kaede mở miệng định hỏi thêm nhưng Shizuka thăm thì tiếp, "Tiểu thư phải im lặng: Đừng hỏi tôi gì hết và đừng nói chuyện với ai. Tiểu thư càng biết ít chuyện càng an toàn hơn."

Kaede được dành riêng một căn phòng nhỏ ở cuối dãy nhà, kế bên căn phòng lớn hơn dành cho phu nhân Maruyama và con gái của phu nhân. Cả hai phòng đều hướng ra khu vườn chạy dọc phía đông nam của khu nhà ở, và Kaede có thể nghe tiếng nước chảy và tiếng cây cối chuyển mình. Suốt đêm Kaede biết là Shizuka rất tỉnh thức. Có lúc Kaede ngồi dậy và thấy Shizuka ngồi xếp bằng ở cửa, khó nhận ra cô ta trên nền trời không sao. Tiếng cú rúc trong đêm, và khi rạng sáng có tiếng các loài thủy điểu kêu từ phía sông. Trời bắt đầu mưa.

Những tiếng động đó ru Kaede vào giấc ngủ, và cô bị đánh thức bởi tiếng kêu diếc tai của mấy con quạ. Mưa đã dứt hột và trời bắt đầu nóng. Shizuka đã thay áo quần. Khi thấy Kaede thức giấc, cô quỳ xuống bên cạnh và thì thầm, "Tiểu thư, tôi phải đi gặp và nói chuyện với ngài Otori. Xin tiểu thư ngồi lên và viết cho ngài một bức thư, một bài thơ hay điều gì đó. Tôi cần có một lý do để đi gặp ngài."

"Chuyện gì vậy?" Kaede hỏi, vẻ sợ hãi vì nét mặt nghiêm trọng của Shizuka.

"Tôi không rõ. Tối qua đáng ra phải có chuyện... nhưng lại chẳng thấy gì. Tôi phải đi tìm hiểu lý do."

Shizuka nói tiếp, giọng lớn hơn, "Tôi sẽ đi lấy giấy mực, nhưng tiểu thư không nên vội vàng. Có cả ngày hôm nay để viết những bài thơ thích hợp."

"Tôi nên viết gì đây?" Kaede hỏi nhỏ. "Tôi không biết làm thơ. Tôi chưa bao giờ được học làm thơ hết."

"Chẳng sao cả, viết về tình yêu vợ chồng, vệt uyên ương, hoa ông lão và bức tường."

Kaede tưởng như Shizuka nói đùa, nhưng nhìn phong thái cô ta thật là

ngghiêm trọng.

"Giúp tôi thay áo," Kaede ra lệnh. "Vâng, tôi biết còn sớm, nhưng đừng than phiền nữa. Tôi phải viết cho ngài Otori ngay lập tức."

Shizuka mỉm cười khuyến khích Kaede, tuy miệng phải nở nụ cười trên khuôn mặt trắng nhợt.

Kaede viết gì đó chính nàng cũng không biết, và lớn tiếng gọi Shizuka đem thư ngay đến khu nhà Otori đang trú ngụ. Shizuka đi ra với vẻ do dự, Kaede nghe cô ta than thở với đám lính gác, và bọn chúng cười đáp trả.

Kaede gọi người hầu mang trà đến, uống xong Kaede ngồi nhìn ra sân cố giữ bình tĩnh, cố tỏ ra can đảm như Shizuka. Thình thoảng Kaede chạm tay vào cây kim trong tay áo, hay rờ cán dao trơn mát giấu trong áo khoác. Kaede nghĩ về phu nhân Maruyama and Shizuka đã dạy nàng kỹ thuật chiến đấu như thế nào. Họ đã dự liệu chuyện gì? Kaede đã từng suy nghĩ rằng nàng là con chốt trong bàn cờ đang xảy ra quanh nàng, nhưng ít ra họ đã cố gắng chuẩn bị cho nàng, và trao cho nàng khí giới.

Shizuka trở lại trong vòng một tiếng đồng hồ, mang về lá thư trả lời từ ngài Otori, một bài thơ nhẹ nhàng và điêu luyện.

Kaede nhìn đăm đăm lá thư. "Vậy là sao?"

"Chỉ là một cái cố. Ngài phải viết cái gì đó trả lời lá thư của cô nương."

"Ngài Otori vẫn an khang?" Kaede trịnh trọng hỏi.

"Vâng, đúng thế, và đang chờ đợi cô nương với cả tấm lòng."

"Nói cho tôi biết sự thật," Kaede thì thào. Cô nhìn khuôn mặt của Shizura, thấy sự do dự trong mắt cô ta. "Ngài Takeo - đã chết?"

"Chúng ta không biết," Shizuka thở dài. "Tôi phải nói với cô nương. Công tử Takeo biến mất tối hôm qua với Kenji. Ngài Otori tin rằng Bộ-lạc đã bắt công tử."

"Như vậy nghĩa là sao?" Ly trà Kaede mới uống xong nhộn nhạo trong bao tử của nàng như muốn trào ra.

"Chúng ta hãy đi dạo trong vườn khi trời còn mát," Shizuka bình tĩnh

nói.

Kaede đứng lên và như muốn xỉu. Nàng cảm giác những giọt mồ hôi lạnh dính vào lông mày. Shizuka dìu cánh tay Kaede cùng đi ra hàng hiên, quỳ xuống trước mặt Kaede và giúp nàng mang giày.

Họ đi chậm rãi giữa hai hàng cây, tiếng nước róc rách ngoài sông làm át tiếng thì thầm của họ. Shizuka vội vàng nói nhỏ vào tai Kaede.

"Tối qua có mưu toan hành thích Iida. Arai với đạo quân khổng lồ chỉ cách đây ba mươi dặm. Những nhà sư chiến binh ở Terayama sẵn sàng chiếm thị trấn Yamagata. Phe Tohan có thể bị lật đổ."

"Những chuyện đó thì liên quan gì đến công tử Takeo?"

"Takeo là sát thủ. Công tử dự tính sẽ leo vào lâu đài của Iida tối hôm qua. Nhưng Bộ lạc đã bắt công tử."

"Takeo? Sát thủ?" Kaede như muốn bật cười trước ý tưởng kỳ lạ đó. Nhưng nàng chợt nhớ vùng đen tối bí ẩn mà Takeo thường rút vào, và ngoài mặt Takeo luôn luôn làm ra vẻ vụng về. Kaede nhận ra rằng mình không biết những gì ẩn dưới bề mặt bên ngoài, tuy rằng nàng biết là có những điều gì đó đang được giấu kín. Kaede hít một hơi thở sâu, cố gắng tự trấn tĩnh.

"Bộ lạc là ai?"

"Cha của Takeo là người của Bộ lạc, và Takeo sinh ra với những khả năng lạ thường."

"Như khả năng của cô, và của Kenji?" Kaede hỏi thẳng thừng.

"Hơn hẳn của cả hai chúng tôi," Shizuka trả lời. "Nhưng cô nương nói đúng. Chúng tôi là người của Bộ lạc."

"Cô là do thám? Là sát thủ? Có phải vì vậy nên cô giả làm người hầu của tôi?"

"Tôi không giả làm bạn của cô nương," Shizuka nhanh chóng trả lời. "Tôi đã từng nói là cô nương có thể tin tưởng tôi. Chính Arai đã giao tôi nhiệm vụ lo cho cô nương."

"Làm sao tôi có thể tin được khi tôi đã nghe nhiều lời dối trá?" Kaede hỏi mà nghe khóe mắt nóng lên.

"Tôi đang nói sự thật với cô nương," Shizuka trả lời một cách buồn rầu.

Kaede cảm giác sự ngất xỉu ập đến và rồi thoái lui một chút, giúp cô thấy bình tĩnh và sáng suốt hơn. "Hôn phối giữa tôi và ngài Otori - có phải được xếp đặt để ngài có cơ hội đặt chân đến Inuyama không?"

"Không phải do ngài Shigeru xếp đặt. Hôn phối này là điều kiện mà ngài phải chấp thuận để có thể nhận Takeo làm dưỡng tử. Nhưng sau đó ngài thấy rằng đây là cơ hội để mang Takeo theo vào lãnh địa của Tohan." Shizuka dừng nói một chút, rồi nhỏ giọng nói tiếp, "Iida và các lãnh chúa Otori có lẽ dùng cuộc hôn nhân này để che đậy việc giết Shigeru. Một phần lý do tôi được gửi đến đây là để bảo vệ cho cả hai người."

"Tiếng tăm của tôi thật là được việc," Kaede cay đắng nói tiếp, ý thức rõ rệt uy quyền của đàn ông đã áp đặt lên cô và cách họ sử dụng quyền lực đó. Cô lại muốn ngất xỉu đi.

"Cô nương cần ngồi nghỉ một lát," Shizuka nói. Khu vườn chỗ này trống trải, có thể nhìn thấy bờ hào, con sông và dãy núi xa xa. Một ngôi đình nhỏ xây hướng ra con sông, như muốn đón nhận mọi luồng gió nhẹ từ sông. Họ đi về phía đó, cẩn thận từng bước trên lối đi đầy đá sỏi. Họ ngồi xuống các tấm nệm trải sẵn trên sàn. Tiếng nước chảy gây cảm giác mát mẻ, chim bói cá và chim én lượn nhanh qua ngôi đình thoáng một vệt màu bất ngờ. Hoa sen ở dưới ao vươn lên màu hồng tím, vài đóa diên vĩ màu xanh đậm còn nở hoa ở bờ nước, những cánh hoa có màu gần giống như những tấm nệm trên sàn.

"Bị Bộ-lạc bắt đi nghĩa là sao?" Kaede hỏi, những ngón tay không ngừng vôn vên làn vải bên dưới.

"Gia đình của Takeo thuộc hệ Kikuta và họ nghĩ rằng việc hành thích Iida sẽ thất bại. Họ không muốn hy sinh Takeo nên đã can thiệp, và cậu tôi, Kenji, đã giúp một tay."

"Còn cô thì sao?"

"Không. Tôi cho rằng nên thực hiện việc hành thích. Takeo có nhiều cơ hội thành công, hơn nữa không thể lật đổ Tohan nếu Iida còn sống."

Tôi không thể tin được những điều tôi đang nghe, Kaede suy nghĩ. Tôi bị liên quan đến một sự bội phản. Cô ta nói đến việc ám sát Iida như

thể ông ta là một nông dân hay một kẻ vô gia cư. Nếu ai đó nghe được thì chúng tôi sẽ bị tra tấn đến chết. Kaede rùng mình mặc dù trời càng lúc càng nóng.

"Họ sẽ làm gì Takeo?"

"Công tử sẽ trở thành một Kikuta, và cuộc sống của công tử sẽ là một bí mật đối với chúng ta và tất cả mọi người."

Như vậy ta sẽ không bao giờ gặp lại chàng, Kaede nghĩ trong đầu.

Họ nghe tiếng người nói từ phía lối đi, lát sau phu nhân Maruyama, con gái Mariko và người hầu Sachie đi đến và ngồi xuống với họ. Phu nhân Maruyama trông nhợt nhạt như Shizuka hồi nãy. Phong thái phu nhân trông khác lạ một cách khó tả và mất đi phần nào nét tự chủ cứng rắn. Mariko và Sachie được bảo đi xa một chút chơi với trái cầu chúng mang theo.

Kaede cố gắng nói chuyện bình thường. "Tiểu thư Mariko là một cô bé dễ thương."

"Nó không xinh lắm, nhưng thông minh và tốt bụng," phu nhân Maruyama trả lời. "Nó giống phụ thân nó hơn. Có lẽ như vậy là may mắn. Ngay cả sắc đẹp cũng nguy hiểm cho đàn bà. Không bị đàn ông thèm muốn là tốt hơn." Phu nhân cười cay đắng, và nói nhỏ với Shizuka, "Chúng ta có rất ít thời gian. Ta hy vọng ta có thể tin tưởng tiểu thư Shirakawa."

"Tôi sẽ không nói gì làm hại đến phu nhân," Kaede hạ giọng nói.

"Shizuka, nói cho ta nghe những gì xảy ra."

"Takeo đã bị Bộ lạc bắt đi. Ngài Shigeru chỉ biết vậy."

"Ta chẳng bao giờ nghĩ Kenji sẽ phản bội ngài Shigeru. Thật là một đòn đau."

"Ngài Shigeru cho rằng đây là một canh bạc tuyệt vọng, và ngài không trách ai. Hiện tại ngài chỉ lo lắng cho sự an toàn của phu nhân và đứa bé."

Thoạt nghe Kaede nghĩ rằng Shizuka nói đến Mariko, con của phu nhân, nhưng khi nhìn về ửng hồng trên khuôn mặt phu nhân

Maruyama, Kaede mím chặt môi không nói gì.

"Chúng ta nên làm gì bây giờ? Chúng ta có nên tìm cách trốn đi không?" Phu nhân Maruyama hỏi, những ngón tay trắng muốt của phu nhân đang vịn xoắn ống tay áo một cách bối rối.

"Phu nhân không nên làm gì có thể gợi sự nghi ngờ của Iida."

"Shigeru không tìm cách trốn thoát?" Giọng của phu nhân nghe mỏng manh.

"Tôi có đề nghị nhưng ngài nói không. Ngài bị canh phòng chặt chẽ, hơn nữa ngài nghĩ rằng chỉ có thể thoát nạn nếu ngài tỏ ra không sợ hãi. Ngài phải tỏ ra tin tưởng hoàn toàn vào phía Tohan và sự liên minh giữa hai tộc.

"Tướng công sẽ xúc tiến cuộc hôn nhân?" Giọng phu nhân cao hơn.

"Ngài sẽ cư xử như thế đó là ý định của ngài." Shizuka thận trọng trả lời. "Chúng ta cũng phải giả vờ như thế nếu chúng ta muốn cứu mạng ngài."

"Iida đã gửi thư cho ta, thúc hối ta chấp thuận lão," phu nhân Maruyama nói. "Bấy lâu nay ta luôn luôn từ chối Iida chỉ vì Shigeru." Phu nhân nhìn sững khuôn mặt Shizuka, vẻ rối trí.

"Xin phu nhân đừng nói những chuyện đó," Shizuka trả lời. "Xin phu nhân hãy kiên nhẫn và can đảm. Chúng ta không thể làm gì hơn là chờ đợi. Chúng ta phải giả vờ là mọi chuyện đều bình thường, và chuẩn bị cho hôn lễ tiểu thư Kaede."

"Họ sẽ dùng như cái cớ để giết tướng công," phu nhân Maruyama nói. "Tiểu thư quá đẹp và chết người."

"Tôi không muốn làm ai chết," Kaede nói như khóc. "Nhất là tướng công Otori." Kaede quay mặt đi, như giấu đôi mắt đẫm lệ.

"Phải chi tiểu thư lấy Iida và làm lão ta chết đi!" phu nhân Maruyama than.

Kaede rúng động như bị ai tát.

"Tha lỗi cho ta," phu nhân Maruyama nói nhỏ. "Ta không tự chủ. Ta không ngủ được. Ta như điên lên vì lo sợ - cho tướng công, cho con gái

ta, cho chính ta, cho đứa nhỏ trong bụng. Tiểu thư không đáng phải chịu sự thô lỗ của ta. Tiểu thư không có lỗi gì khi bị đánh vào chuyện của chúng tôi. Ta hy vọng là tiểu thư đừng nghĩ xấu cho ta."

Phu nhân cầm tay Kaede bóp nhẹ. "Nếu ta và con gái ta có mệnh hệ gì thì tiểu thư sẽ là người thừa kế. Ta giao phó cho tiểu thư tất cả đất đai và con người của bộ tộc ta. Hãy chăm sóc họ." Phu nhân quay nhìn ra phía sông, mắt sáng lên vì ướt nước mắt. "Nếu chỉ còn cách đó để cứu mạng tướng công, thì ngài phải kết hôn với tiểu thư. Nhưng rồi họ cũng sẽ giết tướng công."

Ở cuối khu vườn các bậc đi được khoét từ bức tường thông ra bờ hào phía dưới, ở đó có hai chiếc thuyền đang neo bến. Một cánh cổng đang mở ở các bậc cấp, nhưng Kaede đoán là cổng sẽ đóng vào buổi tối. Từ cổng có thể nhìn thấy con sông và bờ hào. Cạnh bức tường là hai gã lính gác ngồi lười biếng và có vẻ lơ mơ vì sức nóng.

"Trời mát hơn ở ngoài kia trên mặt nước," phu nhân Maruyama nói. "Có thể mua chuộc người lái thuyền..."

"Tôi nghĩ không nên tính chuyện đó, phu nhân," Shizuka trả lời ngay. "Phu nhân sẽ làm Iida nghi ngờ nếu tính trốn thoát. Cơ hội tốt nhất cho chúng ta là tạm thời thỏa hiệp với Iida cho đến khi Arai đến gần hơn."

"Khi nào Iida còn sống thì Arai sẽ không tiến quân đến Inuyama," phu nhân Maruyama nói. "Arai sẽ không tìm cách công hãm thành này. Chúng ta biết rằng thành này không thể thâm nhập, mà chỉ có thể thất thủ từ bên trong."

Phu nhân lại nhìn từ phía sông đến các vọng gác. "Chúng ta bị cầm giữ trong gọng kềm. Nhưng ta phải thoát ra."

"Xin đừng toan tính chuyện gì liều lĩnh," Shizuka năn nỉ.

Mariko trở lại với Sachie, than trời quá nóng để chơi đùa.

"Ta đem Mariko vào nhà," phu nhân Maruyama nói. "Nó phải học bài, dù sao..." Giọng của phu nhân như lạc đi, và mắt của phu nhân lại đăm lệt. "Tội nghiệp con tôi, những đứa con tội nghiệp." Phu nhân ôm lấy bụng.

"Nào phu nhân," Shizuka nói. "Phu nhân cần nằm xuống nghỉ."

Kaede thấy nước mắt cảm thông lưng tròn. Những khối đá của lâu đài và tường thành chung quanh như đè nặng lên cô. Tiếng dế kêu ran nghe tê cả đầu; cái nóng như bốc lên từ mặt đất. Kaede nghĩ về câu nói của phu nhân Maruyama và thấy phu nhân đã nói đúng khi cho rằng họ bị sập bẫy ở đây và không có cơ hội trốn thoát.

"Cô nương có muốn trở lại phòng không?" Shizuka hỏi nàng.

"Hãy nán lại đây chút xíu nữa." Kaede chợt nghĩ đến một chuyện nàng muốn hỏi. "Shizuka, hình như cô có thể đi hay đến tùy ý. Lính canh như tin tưởng cô."

Shizuka gật đầu. "Tôi có một ít bản lĩnh của Bộ lạc trong vấn đề này."

"Chỉ có mình cô trong tất cả những người đàn bà ở đây là có thể trốn thoát." Kaede ngập ngừng, không biết nên nói thế nào những gì cô suy nghĩ mình phải nói ra. Cuối cùng Kaede nói nhanh, "Nếu cô muốn thì cô phải thoát đi. Tôi không muốn cô ở lại vì tôi." Kaede cắn môi và quay nhanh nhìn chỗ khác, không hiểu mình sẽ ra sao nếu không có Shizuka là người mà cô ta lâu nay đã phó thác.

"Chúng ta sẽ an toàn hơn nếu không ai trong chúng ta tìm cách trốn thoát," Shizuka thì thầm. "Ngoài ra tôi sẽ không bao giờ bỏ cô nương mà trốn đi trừ phi cô nương ra lệnh. Đời sống chúng ta đã cột chặt với nhau." Shizuka nói thêm, như tự nói với chính mình, "Không phải chỉ đàn ông mới có danh dự."

"Ngài Arai gọi cô đến," Kaede nói, "và cô cũng là người của Bộ lạc và chính Bộ lạc đã bắt công tử Takeo. Cô có thật sự tự do để quyết định để chọn lựa danh dự?"

"Với một người không được gần giáo dục gia đình, thì tiểu thư Shirakawa thông hiểu nhiều chuyện," Shizuka mỉm cười nói, và Kaede cảm thấy lòng nhẹ đi.

Kaede ở gần bờ sông suốt ngày, chỉ ăn uống chút ít. Quý bà trong lâu đài đến với Kaede vài tiếng đồng hồ, họ nói về vẻ đẹp khu vườn và sự chuẩn bị đám cưới. Một người trong bọn họ đã viếng thăm Hagi, nói về Hagi với vẻ thán phục, kể cho Kaede nghe những huyền thoại về bộ tộc Otori, thì thầm về mối thù lâu đời giữa Otori và Tohan. Họ tỏ vẻ vui

mừng hôn nhân của Kaede sẽ chấm dứt mối thù nghịch này, và kể cho Kaede nghe rằng Iida rất hân hoan với mối liên minh này.

Không biết trả lời như thế nào, và cũng ý thức là hôn nhân này chứa đựng âm mưu phản bội, Kaede tìm trú ẩn trong sự thẹn thùng, chỉ mỉm cười cho đến khi khuôn mặt trở ra mà không nói gì.

Kaede liếc nhìn qua phía khác và thấy Iida đang băng qua khu vườn đi về phía ngôi đình, cùng với ba bốn người hầu cận.

Quý bà lập tức ngừng nói. Kaede gọi Shizuka, "Tôi nghĩ là nên đi vào trong nhà. Tôi thấy nhức đầu."

"Tôi sẽ chải tóc và xoa bóp đầu cho tiểu thư," Shizuka trả lời, và thật vậy mái tóc dày như quá nặng đối với Kaede. Cô cảm thấy cơ thể rít dính dưới lớp áo quần. Cô rất mong đêm tới, và một chút mát mẻ.

Nhưng khi họ rời ngôi đình thì ngài Abe rời đám hầu cận Iida và rảo bước về phía họ. Shizuka lập tức quỳ xuống và Kaede cúi chào, tuy không gập người như Shizuka.

"Tiểu thư Shirakawa," Abe lên tiếng, "Ngài Iida muốn được nói chuyện với tiểu thư."

Cố gắng che dấu vẻ do dự, Kaede bước trở lại ngôi đình, ở đó Iida đã an tọa trên những tấm bồ đoàn. Quý bà đã rút lui và đang nhìn ngắm dòng sông.

Kaede quỳ trên sàn gỗ, cúi thấp đầu trên nền nhà, biết rằng cặp mắt sâu của Iida, như chứa đầy sắt nóng chảy, đang nhìn khắp người nàng.

"Cô có thể ngồi thẳng lên," Iida nói ngắn gọn. Giọng nói thô và câu nói lịch sự như khó khăn trên đầu lưỡi Iida. Kaede cảm nhận những cặp mắt đang dán trên người nàng, sự im lặng nặng nề mà nàng đã quen thuộc, gồm cả ham muốn và ái mộ.

"Shigeru thật là may mắn," Iida lên tiếng, và Kaede nghe sự hăm dọa lẫn ác ý trong tiếng cười của những gã đàn ông. Kaede tưởng rằng Iida sẽ nói với nàng về hôn lễ hoặc về chuyện cha nàng gửi thư báo rằng ông không đến dự được vì mẹ Kaede đang đau yếu. Câu nói kế tiếp của Iida làm nàng ngạc nhiên.

"Ta tin rằng Arai là người quen cũ của tiểu thư?"

"Tôi biết Arai khi ông ta còn làm việc cho ngài Noguchi," nàng thận trọng trả lời.

"Vì chuyện của tiểu thư mà Noguchi tổng khừ Arai," Iida nói tiếp. "Noguchi đã làm một việc sai lầm nghiêm trọng, và ông ta đã trả giá đắt cho sai lầm đó. Bây giờ hình như ta phải đối phó với Arai ngay cửa ngõ của ta." Iida thở dài. "Hôn nhân của tiểu thư với ngài Otori đến thật đúng lúc."

Kaede thầm nghĩ, *Tôi chỉ là một cô gái ít học, được Noguchi nuôi lớn, trung thành và ngu ngốc. Tôi không biết gì về mưu mô của các gia tộc.*

Kaede tạo cho khuôn mặt mình giống búp-bê, giọng nói như con nít. "Tôi chỉ muốn làm những gì ngài Iida và thân phụ tôi muốn."

"Tiểu thư không nghe tin gì về hoạt động của Arai trên đường đến đây? Shigeru không bàn gì đến chuyện đó sao?"

"Tôi không nghe tin gì về Arai kể từ khi ông ta rời Noguchi." Kaede trả lời.

"Nhưng người ta kháo nhau Arai rất bệnh vực tiểu thư."

Kaede đánh liều nhìn lên Iida qua hàng mi. "Tôi không thể chịu trách nhiệm về cách những người đàn ông nghĩ về tôi, thưa ngài."

Mắt họ gặp nhau trong thoáng chốc. Ánh mắt Iida xuyên sâu và đe dọa. Kaede có cảm giác Iida thèm muốn nàng như những gã đàn ông khác, kích thích và trêu ngươi vì ý nghĩ rằng dính dáng đến nàng mang lại chết chóc.

Nổi uất ghen dâng lên trong cổ họng. Nàng nghĩ đến cái kim nhọn dẫu trong tay áo, tưởng tượng sẽ đâm vào da thịt của Iida.

"Dĩ nhiên là không," Iida đồng ý, "chúng ta cũng không thể trách những kẻ đàn ông hâm mộ tiểu thư." Iida nói hướng về Abe: "Nhà người nói đúng, sắc đẹp tiểu thư đây thật là hiếm có." Iida nói về nàng như thể đang nói đến một tác phẩm nghệ thuật vô tri. "Tiểu thư đang đi vào nhà ư? Ta không giữ cô nương lại đâu. Ta biết sức khỏe cô nương mong manh."

"Chào ngài Iida." Kaede cúi đầu xuống sàn và thụt lùi ra đến mé ngói đình. Shizuka giúp nàng đứng lên và họ bước đi.

Cả hai cùng im lặng cho đến khi về đến phòng. Kaede nói nhỏ. "Iida đã biết hết rồi."

"Không đâu," Shizuka trả lời, cầm cái lược lên và bắt đầu chải tóc cho Kaede. "Iida không biết chắc. Ông ấy không có bằng chứng gì cả. Cô nương đã ứng xử tốt." Shizuka dùng ngón tay xoa bóp đầu và thái dương Kaede. Sự căng thẳng từ từ bớt dần. Kaede dựa người vào Shizuka. "Tôi muốn đi đến Hagi. Cô muốn đi với tôi không?"

"Tôi nghĩ mình sẽ luôn luôn cần cô nương," Kaede nói. Một chút băng khuâng trong giọng nói của nàng. "Có thể tôi sẽ có hạnh phúc với ngài Shigeru. Nếu tôi không gặp Takeo, nếu chàng không yêu..."

"Xuyt..." Shizuka thở dài, mấy ngón tay tiếp tục xoa bóp.

"Chúng tôi có thể có con cái," Kaede tiếp tục, giọng nàng mơ màng, chậm rãi. "Những chuyện đó giờ đây sẽ không xảy đến, nhưng tôi phải giả vờ là có."

"Chúng ta sắp có chiến tranh," Shizuka thì thầm. "Chúng ta không biết chuyện gì sẽ xảy ra trong vài ngày tới, huống gì là tương lai."

"Công tử Takeo hiện giờ ở đâu? Cô nương biết không?"

"Nếu công tử vẫn ở trong thành này thì công tử đang ở một trong những căn nhà bí mật của Bộ lạc. Nhưng có thể họ đã đưa công tử ra khỏi lãnh thổ Tohan."

"Không biết tôi có bao giờ gặp lại chàng không?" Kaede nói, nhưng nàng không chờ đợi câu trả lời, và Shizuka cũng không nói gì. Những ngón tay nàng tiếp tục xoa bóp cho Kaede. Ở ngoài cánh cửa mở, khu vườn chói lòa trong sức nóng, những con dế kêu càng lớn hơn.

Ngày trôi qua từ từ và bóng tối càng lúc càng dài hơn.